

עין משפט
נר מצוה

צוה א מ"י פ"ג מהל'
טוען ינטען הלכ' א
ג סמג עשין זה טוע'ת
ח"מ סימן פה סעי' א'
צוה ב מ"י פ"ג מהל'
טוען הלכ' ח סמג
עשין קלכ':

ק ג מיי פירא מאלס
נערוס אלס ו סמ
עשן קמז טושע ייד
סמן סה סטוף א:
קמז ד מיי פירא מאלס
סוף ממון אלס א
סמן עשן סו:
קמז ד מיי פירא מאלס
נערוס מאלס אלס
א סמן עשן נג:
קמז ו מיי סס פירא מאלס
א סמן לארן סו ועשן
נא:

קדו מיי פייג מלך חובל
ימזיק הל' ט קמג
עשין ע טוש"ע ח"מ סימן
מב סעיף מא:
קדו ח מיי שם הלכה י
קמג שם טוש"ע שם
סעיף מב:

ליון הש"ס

גמ' ושל רביהם בסף
מדינה. עין כתובות דף קז
ע"ז תוד"ה אחר אכ"י:

הנהגות הב"ח

(א) גם' מפרוטה מאי
מגרעה: (ב) תיב' ד"ס
וסרי וכו' ללא קשה ולא
מידי דהא אין היקש:

מוסף רש"י

והרי טענה. שאלם
טוען לחיוב. כי וכן
ממנו ין ובבנות
שבועות הדין. ע"י
השדיים משיעין ע"י
הדלת מקחם הטענה
שלמדה מאשר יאמר כי
הוא ין (שמות כג)
שבועות דל. הטענה.
הטענה נלה על דיה
לא מהל פחות משמי כסף
שמי. שמי כסף. שמי
מעות כסף. דלה שמי
שמי נקבה הוא ין שלם
לדון. ובהבדלה.

[illegible]

שם: מוחלל. כדאמין דאמין
כעני (שמות כל לב) טק שור
אזט, לשון מורי (ביק 17) ושם
כז שמיין נכסם על קף חכרי
תימא שלע לורי לימיו ליה דהו

האשה נקנית פרק ראשון קידושין

דברי טענה וכו'. פ"ה מדקדמי שמי כסף ש"מ קרא לאו דוקא קאמר כסף אלא אמונא צעלמא קפיד וכיון שלא פירש נמה לא מסור אלא לתככים ולא קים לבו לאשכנשיה צבצור מהכי דאי קרא כסף דוקא קאמר נהי דמעשה הוה מטבעה הפסומה צבצורי מיהו קרא כסף דוקא ונחמי נהי דהוה איהו

והרי טענה דכתיב ^(א) כסף או כלים לשמור הטענה שתי כסף והתם דומיא ^(ב) דכלים כסף שנים ומה כסף דבר חשוב והרי מעשה בידך ותנן ^(ג) הפורט שני הכסף ^(ד) הכסף ריב ונתן הכסף וקם לו ^(ה) שוה מנה שחוללו והתם נמי ^(ו) כסף כס קידושי אשה דכתיב ^(ז) ובעלה וגמר קיחה ^(ח) בית הלל אומרים ב נימא רב אסי דאמר איתמר הכי איתמר רב אסי כל כסף קצור צורי ושל דבריהם כ ^(ט) תנינא דחמש סלעים עבד דחמשים של של מוציא שם רע במנה צורי ^(י) ושל איצטריכא ליה דלא לחבירו נותן לו סלע ארבע זוזי אלא ^(יא) דעבידי אינשי דקרו ל רבי שמעון בן לקיש שמאי ברחוקיה ^(יב) דא ^(יג) הפרה מלמד שמגורא אמרת בשלמא דיהב ואולתה עד פרוטה אלא פרוטה מפרוטה ^(יד) רחמנא היכא דיהב פרוטה היכא דיהב לה

[illegible][illegible]

י' יתן איש אל רעהו
תנן *שבועת הדיינים
היוראה שזה פרוטה
מה כלים שנים אף
דבר חשוב אף כלים
דכתיב: וצרת הכסף
סלע ממעות מעשר
והרי הקדש דכתיב
יאמר שמואל *הקדש
שזה פרוטה מחולל
ילוף ממעשר והרי
יכ"י יקח איש אשה
ה משרה עפרון *ותנן
פרוטה וכשוה פרוטה
בבית שמאי אלא אי
אמר רב יהודה אמר
האמור בתורה כסף
מדינה מאי קמ"ל
שן של דלשים של
ס ושל מפתח: מאה
כולם בשקל הקודש
בריהם כסף מדינה
תנן *דחניא *התוקע
ללא תימא מאי סלע
י סלע פלגא דזוזא
ולגא דזוזא *איסתירא
אומר מעמיהו דבית
הזר חזיקא אמר קרא
ת מפדינהו ויוצאה אי
לה דינר היינו דמגרעה
אי אמרת דיהב לה
מגרעה ודלמא ה"ק
לה דינר תיגרע עד
פרוטה לא תיגרע כלל
לא

לחץ אנוסה להקדים דעת
 שמואל ד"י הי"ד לרעמיט
כספ. כספ. גמר פדיון
 כמבורה **כספ.** חזר מניה
 כמינא: **כספ.** קלוב הוי כס
 אייזי ציה רב אסי ללז: **קל**
 ופלוסי של עבד ומהל של
 מנה צורי: **ושל דברים** אס
 דהוא כספ מדעה: **כדמ**
 דברים כדמני יז: **הסוק**
 חוקן למדנו שבהו אל
 נוסעו ללדס ציטוי: **אשמו**
 כספ צורי אלז פלגז דמז
 פלגז דחאל והוא סלמ מד
 דקמי גבי עבד עברי קווי
 לדיווי כספ לפדות את עלמ
 אלז שש מנחלס קמי ד
 עבדתיך ואל מכספ קמי ד
 מנה הי"מ ואמר חזקיה והפי
 מסייע פדיוניה וחו שגרינר
 נקיע פסחתי מדני: **אל**
 עגריה נפחתי ליה וזי אף
 אף

צורב. דאײַנע שלשים חמשים, אײַנע כנל ה-
קדש. דהוי עשרין מעין וואַרן מעין שבת
א ממש, שחקק בפיי כאלו, ודאײַנע ללאַן
דע לער יונק ורפּיי אײַנע שם וישן וישן
שמגדעטע מפדיונה, מדלל חמיס ונספּעל

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. כי יתן איש אל רעהו
בסוף או בלים לשמור
ונגב מבית האיש אם
יפוצא הנגב ישלם
שנים: שמות כב ו
2. ונתתה בבסוף וצרת
הבסוף בדרך והלכת אל
המקום אשר יבצר י
אלהיו ב:

דברים יד כה
3. כי יקח איש אשה
ובעלה ויהיה אם לא
המציא חן בעיניו כי מצא
בה שרות דבר וכתב לה
ספר בריתת ונתן בידה
ושלחה מביתו:

דברים כד א
4. וידבר אל עמרן
באזני עם הארץ לאמר
אך אם אתה לו שמעני
נתתי בסף השדה קח
ממני ואקברה את מתי
שמה: בראשית כג יג
5. אם רעה רעוני ארציה

למכרה בבגדו כה:
שמות כא ח

מוסף תוספות

א. והשתא אתי קרא
לגורעין דסני במעא ולא
בני דגרי אבל לא
הספקא דאמרין כסף
קצובא אתי כליל לאסופי
בדיעבן מעא ולא מני ליה
בפירוטה. תוס' הרא"ש
ב הל א מעורל אלא היה
בכלל פירוט אלא כסף
דקרא אתי מעא השתא
המטבע התחתון שצוייר.
שם. ג. דגרי הוא משקל
קטן שיש מהם עשרים
משקל ואונקיות לפי דיוור
חרגם שצויירו היה מטבע
ששמו מעא שהיו מהם
עשרים משקל. תוס'
הרא"ש.